

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **A. P.**, zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Václavské nám. 21, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 10. 2011, č. j. CPR-2695-3/ČJ-2011-9CPR-C220, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 2. 1. 2012, č. j. 57 A 86/2011 – 60,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobkyně nemá **právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 23. 2. 2011, č. j. KRPK-7988-31/ČJ-2011-190022, Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále také „správní orgán I. stupně“), uložila žalobkyni správní vyhoštění. Dobu, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil správní orgán I. stupně na šest měsíců a počátek této doby od okamžiku, kdy žalobkyně pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. K odvolání žalobkyně žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutí vypustila část výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně: *Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č.*

326/1999 Sb. byla účastnice řízení zařazena do informačního systému smluvních států. Ve zbylé části žalovaná rozhodnutí potvrdila.

[2] Proti rozhodnutí žalované žalobkyně podala žalobu u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví citovaným rozsudkem zamítl. Krajský soud v odůvodnění rozsudku konstatoval, že není nutno, aby ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým se ukládá správní vyhoštění, bylo uvedeno, jakého z jednání uvedených v § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) se žalobkyně měla dopustit. Tuto povinnost nelze dovodit ani z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2011, č. j. 7 As 98/2010 – 67, na nějž žalobkyně odkazuje. V případě žalobkyně se správní orgány obou stupňů v odůvodnění svých rozhodnutí zabývaly charakterem prací vykonávaných žalobkyní. Z uvedených rozhodnutí jasně vyplývá, že jednání žalobkyně bylo podřazeno pod jednu ze skutkových podstat vymezených v § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, tj. jí bylo vytýkáno, že byla na území České republiky zaměstnána bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.

[3] Podle krajského soudu vyplývá z § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, že v případě naplnění podmínek pro správní vyhoštění policie nemůže postupovat jinak, než že vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. Policie nemůže namísto vydání takového rozhodnutí postihnout cizince pouze pokutou za žalobkyní blíže nespecifikovaný přestupek. Tvrdí-li žalobkyně, že rozhodnutí o správním vyhoštění je rozhodnutím nepřiměřeným, neboť subjektivní stránka podstaty tohoto protiprávního jednání podle názoru žalobkyně zcela absentuje, je třeba dle krajského soudu konstatovat, že pro uložení či neuložení správního vyhoštění není podstatné, zda se cizinec některého z jednání uvedených v § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců dopustil či nedopustil zaviněně, nýbrž podstatným je toliko fakt, zda se jednání dopustil či nikoli. Vzhledem k tomu, že jednání žalobkyně nemohlo být postiženo jinak, než uložením správního vyhoštění, nemůže být uložení správního vyhoštění považováno za nepřiměřené. Policie totiž nemá volbu mezi dvěma či více opatřeními, ve vztahu ke kterým by se uložení správního vyhoštění mohlo jevit jako nepřiměřené. Skutečnosti, které žalobkyně nijak konkrétně nerozvádí (společenská nebezpečnost jednání žalobkyně, její pohnutky či míra jejího zavinění) může správní orgán hodnotit při úvaze o době, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie. K obdobnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 1. 2011, č. j. 7 As 98/2010 – 67. Žalobkyně však nezpochybňovala délku doby, po kterou jí nelze umožnit vstup na území, ale samotné uložení správního vyhoštění.

II.
Shrnutí argumentů obsažených v kasační stížnosti

[4] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost z důvodů, jež formálně podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[5] Stěžovatelka trvá na tom, že rozhodnutí správních orgánů jsou nepřezkoumatelná. Z dikce § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců jasně vyplývá, že pod tímto ustanovením lze uložit rozhodnutí o správním vyhoštění za celkem čtyři skutkové podstaty, které jsou svojí povahou naprosto rozličné, přičemž je logické, že stěžovatelka se nemohla dopustit všech těchto jednání. Aby bylo možno rozhodnutí správního orgánu považovat za právně bezvadné, je dle stěžovatelky nutné, aby přímo ve výroku obsahovalo jasné určení toho, jaké právo či povinnost byly porušeny. Stěžovatelka v tomto vychází z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2011, č. j. 9 As 80/2010 – 200. Z výroku napadených rozhodnutí sice vyplývá, podle kterého předpisu jí bylo správní vyhoštění uloženo, nevyplývá z nich však konkrétní skutková věta, resp. konkrétní popis jednání, kterého se měla stěžovatelka dopustit. Stěžovatelka je přesvědčena, že absence skutkové věty jednání, kterého se měla dopustit (tak jak je tomu v každém řízení o přestupku, resp. přečinu), ve výroku rozhodnutí je nedostatkem neslučitelným s § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), ale i se základními principy činnosti správního orgánu. Z toho důvodu má stěžovatelka za to, že výrok napadeného rozhodnutí správního orgánu, je zcela nepřezkoumatelný a nezákonný.

[6] Stěžovatelka má za nesprávnou argumentaci krajského soudu související se žalobní námitkou nepřiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Soud podle stěžovatelky zcela pominul základní ustanovení zákona o pobytu cizinců, ze kterých lze dovozovat, že správní orgány mohou řízení o správním vyhoštění zastavit (dle § 66 odst. 2 správního řádu např. v souvislosti s § 119a odst. 2 v návaznosti na § 174a zákona o pobytu cizinců). Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců pak výslovně uvádí, co je správní orgán povinen brát v úvahu při posuzování přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Je nepochybné, že závěr krajského soudu, podle nějž policie musí vydat rozhodnutí o správním vyhoštění vždy a společenská nebezpečnost, pohnutky či míra zavinění nemohou žádným způsobem ovlivnit, zda správní vyhoštění uloží či nikoli, je zcela nesprávný a v rozporu se smyslem a účelem uvedených zákonných ustanovení. Krajský soud z důvodu nesprávného právního názoru nemohl zákonným způsobem zhodnotit, zda stěžovatelčina argumentace související s nepřiměřeností rozhodnutí o správním vyhoštění je argumentací důvodnou. Takový postup založil nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[7] Stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nesprávného posouzení právní otázky, zda musí být ve výroku rozhodnutí o správním vyhoštění konkrétně vymezeno, jakého porušení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců se cizinec dopustil

[důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; *III.A*]. Dále se zabýval námitkou nesprávného právního posouzení přiměřenosti uložení správního vyhoštění a z tohoto nesprávného posouzení vyplývající nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu [důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.; *III.B*].

III.A
Vymezení skutkové podstaty podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců ve výroku rozhodnutí správního orgánu

[11] Stěžovatelka je přesvědčena, že výrok rozhodnutí o správním vyhoštění, které je ukládáno za určité porušení právní povinnosti, musí obsahovat konkrétní vymezení jednání, kterým se cizinec porušení právních předpisů dopustil, a to nejenom z hlediska uplatnění jeho základních procesních a hmotných práv, ale především z hlediska překážky věci rozhodnuté, popř. zásady zákazu dvojího trestání. V nyní projednávané věci se stěžovatelka domáhá toho, aby ve výroku rozhodnutí správního orgánu bylo konkrétně uvedeno, jakého porušení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců se dopustila.

[12] Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

[13] Podle § 68 odst. 2 správního řádu se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2).

[14] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2011, č. j. 7 As 98/2010 – 67, na nějž v žalobě odkazovala stěžovatelka a vycházel z něj v odůvodnění napadeného rozsudku i krajský soud, *„z rozhodnutí o správním vyhoštění cizince podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, musí být jednoznačně seznatelné, zda cizinec a) byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo b) provozoval dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu, nebo c) bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal, nebo d) takové zaměstnání cizinci zprostředkoval, případně že svým jednáním naplnil několik z těchto skutkových podstat zároveň“*. V tomto rozsudku tedy Nejvyšší správní soud vyslovil požadavek na jednoznačné vymezení jednání a jeho podřazení pod některou ze skutkových podstat uvedených v § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Do této míry se Nejvyšší správní soud se stěžovatelkou shoduje. Nelze jí ovšem přisvědčit, že by bylo nutno, aby toto vymezení bylo obsaženo již ve výroku rozhodnutí správního orgánu. Jak vyplývá ze shora citovaného rozsudku,

postačuje, pokud se správní orgán toliko v odůvodnění rozhodnutí o správním vyhoštění zabývá charakterem prací vykonávaných vyhošťovanou osobou, popisem jednání, jehož se dopustila a jeho podřazením pod některou ze skutkových podstat (právní kvalifikace) vymezených v § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.

[15] Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalované v nyní projednávané věci lze zcela jasně seznat, že stěžovatelka svým jednáním naplnila hned první skutkovou podstatu vyjmenovanou v dotčeném ustanovení zákona o pobytu cizinců, neboť byla zaměstnána bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.

[16] Správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky uvedl, že rozhodl podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti v odůvodnění svého rozhodnutí dále konstatoval, že bylo zjištěno, že zaměstnavatelem stěžovatelky je společnost GAJANA Company s. r. o., u které pracovala od 6. 4. 2009 jako prodavačka. Se zaměstnavatelem má uzavřenou písemnou pracovní smlouvu. Dne 21. 2. 2011 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno sdělení místně příslušného Úřadu práce, ze kterého mimo jiné vyplynulo, že stěžovatelka byla u výše uvedeného zaměstnavatele v období od 6. 4. 2009 ke dni kontroly, tj. 15. 2. 2011 *„zaměstnána bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení pro výkon zaměstnání požadováno. Z předmětného sdělení Úřadu práce v Karlových Varech označeného jako „Nelegální výkon práce cizince“ lze vyvodit zcela jednoznačný závěr, že jste na území pracovala nelegálně bez povolení k zaměstnání, které je pro výkon práce vyžadováno“ (s. 2 rozhodnutí).* Na jiném místě rozhodnutí (s. 4) správní orgán I. stupně konstatuje (zvýraznění doplněno): *„Z výše uvedeného vyplývá, že jste svým výše uvedeným jednáním naplnila podmínky, kterými se pro účely zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, rozumí nelegální práce, protože jste na území České republiky vykonávala práci bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání (...)“*. Žalovaná ve vztahu k této otázce v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedla, např. *„z předmětných podkladů pro rozhodnutí je zřejmé, že výkon práce účastnice řízení ve výše uvedeném období, zjištěný v rámci kontroly dne 15. 2. 2011, byl konán bez příslušného platného povolení k zaměstnání“* (s. 4).

[17] Ze shora uvedeného vyplývá, že rozhodnutí správních orgánů dostála nejen požadavkům § 68 odst. 2 správního řádu, ale i shora citované judikatury zdejšího soudu. Nejvyšší správní soud považuje za dostačující, že z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, dle jakého ustanovení zákona o pobytu cizinců bylo stěžovatelce vyhoštění uloženo a současně v odůvodnění tohoto rozhodnutí je jasně a srozumitelně charakterizována práce vykonávaná stěžovatelkou, popis jednání, jehož se měla dopustit, relevantní skutkové okolnosti a podřazení pod jednu ze skutkových podstat podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.

[18] Nejvyšší správní soud tedy přisvědčuje názoru vyslovenému v napadeném rozsudku krajským soudem, že rozhodnutí správních orgánů nejsou ze shora uvedeného důvodu nepřezkoumatelná.

[19] Jak konstatuje i stěžovatelka, rozhodnutí o správním vyhoštění nemá trestní charakter. Tento názor vychází z ustálené judikatury zdejšího soudu, z níž lze uvést např. rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2055 – 52, podle nějž je *„správní vyhoštění svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, resp. trestem uloženým v trestní řízení, ale správním opatřením omezujícím cizince ve svobodě jeho volného pohybu. (...) Toto opatření, které ve většině států může být rovněž přijato správním orgánem, je svou povahou specifickým preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví a netýká se oprávněnosti trestního obvinění proti stěžovateli ve smyslu čl. 6 odst. 1* (Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, pozn. soudu). *Skutečnost, že je přijato (pozn. případně i) v rámci trestního řízení, nemůže změnit jeho preventivní podstatu. V podmínkách České republiky je v daném případě zákaz pobytu vyslovován v rámci správního řízení, a proto se v plné míře uplatní závěry Evropského soudu pro lidská práva o tom, že jde o opatření v oblasti kontroly přistěhovalectví, nikoli o trestní sankci.“* I pro tento důvod dle Nejvyššího správního soudu není nutné trvat na tom, aby přímo ve výroku rozhodnutí o správním vyhoštění byla uvedená tzv. skutková věta, jak sugeruje stěžovatelka. Analogie s výrokem rozhodnutí o přestupku (či přečinu), kterou nabízí v kasační stížnosti stěžovatelka, nemůže být ze shora zmíněného důvodu použitelná.

[20] Tato kasační námitka není důvodná.

III.B

Přiměřenost uložení správního vyhoštění

[21] Stěžovatelka dále vyjádřila svůj nesouhlas se způsobem, jakým krajský soud vypořádal její žalobní námitku, že rozhodnutí o správním vyhoštění bylo nepřiměřené, a to především s ohledem na společenskou nebezpečnost jejího jednání, jakož i pohnutek a míry zavinění. Podle stěžovatelky měl vzhledem k těmto skutečnostem správní orgán přistoupit toliko k uložení pokuty za případný přestupek. Stěžovatelka má za to, že v důsledku přijetí nesprávného právního názoru, nemohl krajský soud dostatečně zhodnotit její argumentaci a tím zatížil svůj rozsudek nepřezkoumatelností.

[22] Nesprávný je názor stěžovatelky, že správní orgán I. stupně mohl namísto správního vyhoštění uložit toliko pokutu za spáchaný přestupek. Stěžovatelka má zřejmě na mysli přestupek na úseku zaměstnanosti dle zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, konkrétně pak ve smyslu § 139 odst. 1 písm. c) cit. zákona (fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že vykonává nelegální práci). K rozhodování o přestupku podle zákona o zaměstnanosti však nejsou příslušné stejné orgány jako ty, které rozhodují o správním vyhoštění (tedy policie). Jak uvedl zdejší soud v rozsudku ze dne 26. 3. 2009, č. j. 9 As 32/2008 – 57, *„řízení o uložení správního opatření a přestupkové řízení jsou samostatná a na sobě nezávislá řízení, což plyne i z rozdílné povahy opatření ukládaných správními orgány v těchto řízeních. (...) Předmět řízení o přestupku nelze ztotožňovat s řízením o správním vyhoštění vedeným v režimu zákona o pobytu cizinců. Ačkoli v obou věcech může dojít k posuzování shodných skutkových okolností, posuzované právní otázky jsou odlišné“*. Argumentace stěžovatelky, že alternativu k uložení správního vyhoštění představuje potrestání za přestupek, je nepřípadná. Stejný závěr učinil i krajský soud, tato námitka je proto nedůvodná.

[23] Namítá-li stěžovatelka, že krajský soud zcela pominul možnost zastavit řízení podle § 66 odst. 2 správního řádu, jedná se o námitku nepřípustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť nebyla uplatněna v žalobě. Přesto, že ji tedy musí soud odmítnout, uvádí k ní nad rámec následující: Podle tohoto ustanovení správního řádu správní orgán řízení vedené z moci úřední zastaví z důvodu překážky litispendence, nebo jestliže v řízení, ve kterém nemohou pokračovat právní nástupci, odpadl jeho důvod, zejména jestliže účastník zemřel nebo zanikl, anebo zanikla věc nebo právo, jehož se řízení týká. Stěžovatelka namítá, že měly správní orgány a následně i krajský soud zvažovat zastavení řízení v souvislosti s případným nepřiměřeným zásahem rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života cizince (§ 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců). Stěžovatelce lze přisvědčit, že rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vydat, pokud okolnosti případu svědčí o tom, že důsledkem správního vyhoštění by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince (§ 119a odst. 2. cit. zákona). Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zcela zjevné, že případný zásah do soukromého či rodinného života stěžovatelky náležitě posuzoval (s. 5 poslední odstavec, s. 6 první odstavec rozhodnutí správního orgánu I. stupně), přičemž zjistil, že stěžovatelka nemá na území České republiky rodinné vazby. Výslovně pak uvedl, že v průběhu správního řízení nebyly zjištěny a stěžovatelka sama neuplatnila žádné důvody, pro které by ve vztahu k jejím ekonomickým vazbám na území České republiky bylo možno považovat vydání rozhodnutí o správním vyhoštění za nepřiměřený zásah do soukromého života ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Je tedy zjevné, že správní orgán I. stupně se přiměřeností zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění výslovně zabýval. Na tomto místě je však třeba zdůraznit, že stěžovatelka v odvolání ani žalobě nenamítala nesprávné posouzení otázky zásahu do svého soukromého či rodinného života a v tom důsledku i nemožnost vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, a tato námitka je, jak již uvedeno výše, nepřípustná.

[24] Stěžovatelka má dále za to, že správní orgán musí při úvaze, zda vydá rozhodnutí o správním vyhoštění, zohlednit společenskou nebezpečnost, pohnutky, či míru zavinění při porušení právní povinnosti. Naopak krajský soud i žalovaná (shodně se správním orgánem I. stupně) uvedly, že tyto okolnosti je nutno zohlednit při úvaze o délce doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území.

[25] K této námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že v souladu se zákonem o pobytu cizinců vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění, a to v případě, že jsou naplněny podmínky dané v některém z ustanovení (nebo současně ve vícero ustanoveních) § 119 tohoto zákona. Současně musí správní orgán zvážit, zda nejsou dány některé z okolností uvedených zejména v § 119a zákona o pobytu cizinců, pro které by nebylo možno rozhodnutí o správním vyhoštění vydat. Zohlednění dalších okolností případu (jako je stěžovatelkou namítané zavinění, její pohnutky apod.) se pak posouvá do fáze rozhodování o délce doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území. Tento přístup potvrdil Nejvyšší správní soud již ve shora citovaném rozsudku ze dne 27. 1. 2011, č. j. 7 As 98/2010 – 67. V něm zdejší soud uvedl, že „[v] *případě stěžovatele může mít skutečnost, zda se dopustil ilegální závislé práce nebo ilegální nezávislé výdělečné činnosti, a za jakých okolností se tak stalo, zejména zda a případně v jaké míře si byl vědom nelegálnosti svého jednání, jaký byl jeho rozsah a nežádoucí následky a z jakých důvodů takto*

protizákonně jednal, vliv na to, na jak dlouhou dobu mu nebude umožněn vstup na území České republiky". Nejvyšší správní soud nevidí důvodu, proč by se měl od názoru vysloveného v tomto rozhodnutí v nyní souzené věci odchylovat.

[26] V případě stěžovatelky bylo prokázáno, že jsou naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 (cizinec je zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání), přičemž je nutno zdůraznit, že stěžovatelka tuto skutečnost nezpochybňuje. Správní orgán (jak bylo uvedeno již výše v bodě [23]) současně posuzoval, zda není dán důvod podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, pro který by nebylo možno rozhodnutí o správním vyhoštění vydat (závěry správního orgánu vyslovené ve vztahu k této otázce stěžovatelka také nezpochybňuje). Uzavřel, že takové okolnosti zde nejsou, a proto přistoupil k vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Správní orgán I. stupně dále zvážil konkrétní okolnosti případu a ty zohlednil právě v délce doby, po kterou nebude stěžovatelce umožněn vstup na území. Výslovně přihlédl k těmto skutečnostem (s. 6 odst. 2 prvostupňového rozhodnutí): závažnost protiprávního jednání, společenská nebezpečnost jednání (kterou hodnotil jako vysokou, neboť dopad do státní politiky zaměstnanosti není nezanedbatelný a dochází k negativnímu ovlivňování ekonomiky České republiky), délku doby, po kterou byla stěžovatelka prokazatelně zaměstnána bez povolení k zaměstnání, skutečnost, že stěžovatelka v průběhu řízení opakovaně projevila účinnou lítost za vzniklou situaci. Správní orgán I. stupně zdůraznil, že stěžovatelka řízení o správním vyhoštění vyvolala porušením své právní povinnosti a musí proto strpět jeho přiměřené negativní důsledky. S přihlédnutím k těmto okolnostem stanovil správní orgán I. stupně dobu, po kterou nelze stěžovatelce umožnit vstup na území, na 6 měsíců (přičemž maximální možnou dobou bylo v případě stěžovatelky pět let). Žalovaná k této otázce uvedla, že „*správní vyhoštění z území České republiky a doba šesti měsíců, po kterou nelze účastnici řízení umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se po zhodnocení důkazů jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti, zhodnocením společenské nebezpečnosti jednání účastnice řízení, pohnutek a míry zavinění její osoby, jeví jako přiměřené opatření*".

[27] Z výše uvedeného tedy vyplývá, že krajský soud dotčenou právní otázku posoudil správně a i v této části je proto kasační stížnost nedůvodná.

[28] Stěžovatelka v závěru namítá, že krajský soud z důvodu nesprávného právního názoru nemohl zákonným způsobem zhodnotit, zda stěžovatelčina argumentace související s nepřiměřeností rozhodnutí o správním vyhoštění je argumentací důvodnou. Takový postup podle stěžovatelky založil nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Této námitce nelze přisvědčit, neboť krajský soud námitku stěžovatelky stran přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění přezkoumatelným způsobem projednal a dospěl k závěru, že není důvodná ve vztahu k úvahám o samotném vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, ale že je nutno stěžovatelkou namítané skutečnosti zohlednit při úvaze o délce doby zákazu vstupu na území. Skutečnost, že krajský soud tuto žalobní námitku vypořádal přezkoumatelným způsobem, vyplývá i ze skutečnosti, že stěžovatelka se závěry krajského soudu ve vztahu k této otázce v kasační stížnosti polemizuje. Tato námitka je také nedůvodná.

IV.
Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v tomto řízení žádné náklady nevznikly, a proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. května 2012

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu